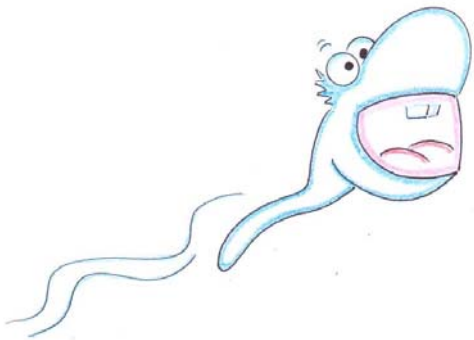

Els fantasmes del bàsquet

Per Lluís Folch

Hi havia una vegada, en un poblet molt llunyà, uns nans que tot el dia jugaven a bàsquet.

Però jugaven d'una manera molt especial, perquè al poble estava replet de pilotes, però no hi havia cap cistella.

Tantes pilotes hi havia que quan obries la nevera sempre sortia una pilota de dins. O quan et ficaves al llit, sempre hi havia una pilota entre els llençols.

Com que no tenien cistelles, senzillament, es dedicaven a llançar-se la pilota, els uns als altres.

No gaire més lluny d'allà, existia un castell molt vell i abandonat.

Allà hi vivien uns fantasmes molt especials. Eren blancs, de roba, però tenien una boca mooolt grossa. I quan s'avorrien marxaven cap al poble dels nans a veure si podien atrapar les pilotes que aquests llençaven a l'aire i així omplir aquella enorme boca.

Poc a poc, van anar desapareixent quasi totes les pilotes del poble, fins que un dia, els nans, cansats, van decidir anar a recuperar-les.

El castell dels fantasmes estava una mica lluny. Però, tot i així, i amb una pilota sota el braç, van decidir fer el viatge.

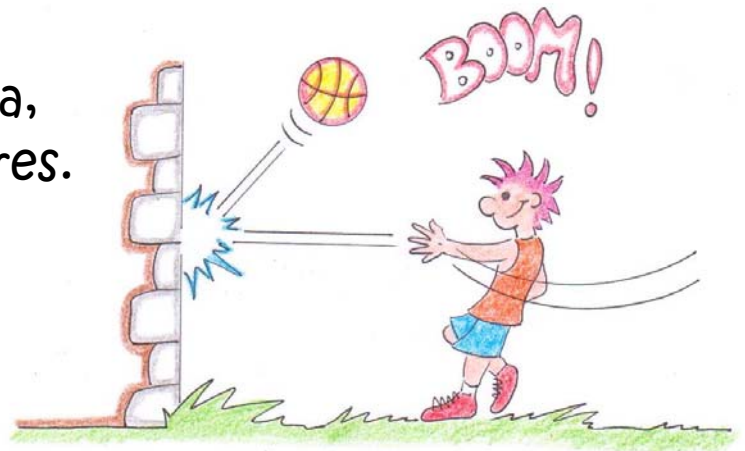
Van haver de passar per ponts, en fila india, i van haver de pujar muntanyes molt altes, amb grans precipicis, on era perillós caure.

També van haver de creuar rius, saltant de pedra en pedra, i així fins arribar just davant de la porta del castell.

El nan que anava primer, va picar a la porta amb la mà. Però, no va contestar ningú. El nan que anava al darrera, va picar més fort. Però, res.

El tercer nan va picar la porta amb la pilota, llençant-la amb força. I tampoc va passar res.

Finalment, tota la fila de nans van acabar picant la porta amb les seves pilotes, alhora, per fer més soroll, però ningú va contestar ni obrir.

Llavors un nan va dir: “si aquestes pilotes fossin màgiques, el soroll que farien es sentiria des de qualsevol racó del castell!”

I com ja sabeu tots, van recórrer a la cistella del bosc. Aquella que transforma les pilotes en màgiques.

Van tornar amb les pilotes encantades, les van fer picar contra la porta amb força, i aquest cop, sí que es va obrir.

Un a un, van entrar tots els nans dins el castell sense fer soroll. I van trobar els fantasmes dormint. Se'ls hi van llençar al damunt i els van renyar per endur-se'n les seves pilotes. Els fantasmes es van penedir. Però van pensar que si ells agafaven la pilota amb la boca perquè no tenien mans i els nans llençaven les pilotes a l'aire perquè no tenien cistella, per què no jugaven plegats? Així podrien tenir, tots, pilotes i cistelles.

Així ho van fer i amb una força abraçada van tancar el pacte que encara avui en dia segueix vigent.

